

S. Csoma János

Szabadon

Ő rám bízta, hogy mit teszek
írhatok ypszilonokat, keket
hathatnak mesék, filozófiák
követhetek nőt, követhetek hibát
Ő rám bízta, éljek velem?
vagy fulladjak bele?
szélte, hossza, mélysége van.
megfogható, szagolható, mindenható.
figyelsz? Uram!
lehetőségek garmada.
elég a fele? harmada?
ujjongj! hidd el,
hogy mind tiéd.
fentről csöpögtették beléd.
Ő rád bízta, hogy mit teszel
mértéket veszel? nem veszel?
tedd a zsebedbe két kezed
ezt a rövidke életet
így is, meg úgyis élheted.

Ha majd

és megszólalt az orgona
és felzokogott bennem
megtöltötte a templomot
és Krisztus a kereszten
ha majd...
igen.
eljő az is
kitörnek
mind e hangok
toronytetőről
fölröppennek
s visszaszállnak
fehér galambok

Légbeszálló

ő a füst.
anyja tűz.
csapong, repül
s ha jó az est
anyja hamvára ül és hajnalra,
kihül.

Kérdés

Urunk!
ha fürdünk
reggel, délben, este
megtisztulunk?

Csáky Károly

Napforduló után

És feljönnek
mindig a fények
hajnállá fésűlni
fekete fátylát
az éjnek.

És lesznek
újra
piruló reggelek,
mihelyt
megszólal a kakas.

És a táj fölé
teszi majd
metafórnak
aranyló kontyát
az Isten.

És megérik
napnak járását
a vakok,
kik mernek
elébe állni
a képzeletnek,
kik hiszik,
hogy a mindenség
meg a jelképen
túl is
van valahol
való/s/-
Ság.

Játék igenévvél

forgósélben
nem forogni
szétszórtan is
együtt lenni
lehajolni
égig érni
 eget s földet
tapintani
Isten arcát
porba írni
abból lenni
azzá válni
lélekben is
teljesedni

Példabeszéd helyett

Vagyok bibliai fügefa
az Úr kertjében;
kívülről száradok,
bent megannyi titok.

Várják halálokat
a haszonlesők:
temetni akarnak,
hadd teljenek a temetők.

Van-e még kertész,
ki kegyelmet kér,
ki könyörög
helyettem,
s hiszi,
hogy fakadhat termés
a györkérből is?

Zsoltár helyett

Te vagy,
Uram
a rejtett s a jelen-
való
egyidőben

Rejtett,
de nem rejtekező,
hisz jelet hagyta
gyökérben és fűszálban,
virágillatban és madárdalban.

Része lettél
mélységes vizeidnek,
benn lakozol égis nyúló hegyeidben;
batorítasz az ölelésben,
megbékítesz a haldoklásban s a halálban;
figyelsz minket a kozmosz rejtekeiből,
kínjaink bugyraiból.

Ott állsz a vigalmak határszélén,
szomorúságok szigetein,
öbleiben a reménységnek.

Mindenből befogadhatunk téged,
Uram,
mert
mindenünnen közeledsz,
ha hittel
hívunk,
és miénk lehetsz örökre
a túlsó parton is.

Előhang

És eljő
minden-
nek
az ide-
je,
mert az idő
nem belő-
lünk levő,
csak
bennünk lakozik,
mint lélek
a testben,
Urunk
gyermeké-
ben.

És összeáll
részeiből,
meg hullik
darabjaira
naponta
a
koz-
mosz,
ha úgy akar-
ja
az örökkévaló
Isten is.